

HET HUIS IN HET BOSCH.

ER woonde eens een arme houthakker met zijn vrouw en drie dochtertjes in een hutje aan de rand van een bosch, waar nooit iemand door kwam. Eens op een morgen, toen hij weer aan het werk wilde gaan, zei hij tegen zijn vrouw: „Stuur het oudste meisje naar mij toe met het middageten, het kost me te veel tijd om naar huis te komen. En om te maken dat zij me vinden kan en niet verdwaalt, zal ik een zakje graan meenemen en de korrels op de grond laten vallen, dan kan zij dat spoor volgen.”

Toen de zon op het hoogste punt stond, midden boven het bosch, ging het meisje op weg met een pan vol soep. Maar de musschen en de spreeuwen, de leeuweriken en vinken, de lijsters en de sijsjes hadden de graankorrels al lang opgepikt en het meisje kon het spoor niet vinden. Ze liep maar voort op goed geluk en hoopte dat ze toch wel eens haar vader vinden zou. Maar uur na uur verstreek, de zon ging onder, het werd schemerig en donker. De boomen ritselden zoo vreemd, de uilen krasten zoo griezellig, dat het meisje bang begon te worden.

Gelukkig zag ze in eens in de verte een lichtje tusschen de boomen schijnen. „Daar moeten zeker menschen wonen, die mij wel een nachtverblijf willen geven,” dacht het meisje, en met nieuwe moed stapte ze op het lichtje af. Het duurde niet lang of ze kwam aan een huis; het licht straalde door het venster. Ze klopte aan, en ze hoorde een zware stem „kom binnen!” roepen. Het meisje zocht naar de voordeur, die in 't donker was, en klopte aan. „Ja, kom binnen,” riep dezelfde stem, en toen ze de deur open deed, zag ze een oude grijze man aan tafel zitten. Hij steunde het gezicht in beide

handen, en zijn witte baard hing over de tafel en was zoo lang dat die bijna de grond raakte.

Bij de haard lagen drie dieren: een kippetje, een haantje en een bontgekleurde koe. Het meisje vertelde aan de oude man hoe ze verdwaald was en vroeg of ze daar niet kon overnachten. De man zei:

„Mooi kippetje, mooi haantje
en jij, mooie bonte koe,
sta je dit verzoek wel toe?”

„Boe!” antwoordden de dieren, en dat moest zeker beduiden: „dat vinden we goed,” want toen zei de oude man: „Hier is allerlei voor het avondeten, ga naar de haard en kook een lekker maaltje voor ons.”

Het meisje vond in de keuken overvloed van spijzen en maakte een goede maaltijd gereed voor de oude man en voor zichzelf, maar ze dacht er niet aan om ook wat voor de dieren te koken. Toen ze gereed was droeg ze de volle schotels naar binnen, zette ze op tafel, en ging naast de grijsaard zitten, en ze at met smaak tot haar honger gestild was. Toen zei ze tegen de oude man: „Nu kan ik niet meer van de moeheid; is er nu een bed waar ik kan gaan slapen?”

De man zei niets, maar de dieren antwoordden:

„Je hebt met hem gegeten,
Je hebt met hem gedronken,
Aan ons heb je niet gedacht,
Zie maar waar je blijft vannacht.”

Toen zei de oude man: „Ga de trap maar op, dan zal je een kamer met twee bedden vinden; maak die op met helder linnengoed en schud de kussens goed op, dan kom ik ook slapen.” Het meisje deed wat haar gezegd was; ze maakte de bedden netjes op en ging toen in het eene liggen zonder op de oude man te wachten. Na een poos kwam deze boven, hij hield zijn kaars bij het gezicht van het meisje, en schudde toen bedroefd het hoofd. Toen hij zag dat ze vast in slaap was, maakte hij een valluik open en nu zonk ze met bed en al in de kelder neer.

De houthakker kwam 's avonds laat thuis en was boos op zijn vrouw, dat zij hem de heele dag honger had laten lijden. „Dat is mijn schuld niet,” antwoordde de vrouw; „ik heb het oudste meisje met het middageten uitgestuurd; ze moet verdwaald zijn; morgen zal ze wel weer thuis komen.”

De houthakker stond 's morgens vroeg op, nog voordat de zon was opgegaan, om weer in het bosch aan het werk te gaan, en zei dat nu zijn tweede dochter hem het eten brengen moest. „Nu zal ik een zak linzen meenemen,” zei hij, „de korrels zijn groter dan de graankorrels; het meisje zal ze goed kunnen zien en niet kunnen verdwalen.” Tegen de middag ging nu ook het tweede dochttertje met het eten het bosch in, maar de linzen zag ze niet meer: de vogels hadden ze allemaal opgepikt evenals de vorige dag. Het meisje kon, hoe ze ook zocht, haar vader niet vinden; ze dwaalde hoe langer hoe verder weg, tot het donker werd en ze het lichtje zag. Zoo kwam ze ook aan het huis van de oude man en klopte daar aan. Ze werd binnengeroepen en vroeg om wat eten en om daar te mogen slapen. De man met de witte baard vroeg weer aan de dieren:

„Mooi kippetje, mooi haantje,
en jij, mooie bonte koe,
sta je dit verzoek wel toe?”

De dieren zeiden weer: „Boe!” en toen ging alles precies zoo als de vorige dag. Het meisje kookte een lekker maal en at en dronk het op met de oude man, maar om de dieren bekommerde zij zich niet. En toen ze vroeg waar ze kon slapen, antwoordden de dieren:

„Je hebt met hem gegeten,
Je hebt met hem gedronken.
Aan ons heb je niet gedacht,
Zie maar waar je blijft vannacht.”

Toen het meisje vast in slaap was, kwam de oude man, bekeek haar hoofdschuddend en liet haar ook in de kelder zakken.

De derde morgen zei de houthakker tegen zijn vrouw: „Stuur nu vandaag ons jongste kind met het eten naar mij toe; zij is altijd een lief en gehoorzaam dochttertje geweest; ze zal zeker op de goede weg blijven en niet gaan dwalen zooals haar wilde zusjes.” De moeder was ongerust omdat de twee oudsten nog niet teruggekomen waren en wilde haar jongste dochttertje niet ook het bosch in sturen. Maar de man zei: „Wees niet bang, het meisje zal niet verdwalen, daarvoor is ze veel te verstandig en te slim; bovendien zal ik erwten meenemen en strooien, die zijn nog grooter dan linzen en die zal ze zeker zien.”

Maar toen het meisje met haar mand aan de arm naar buiten kwam, hadden de boschduiven de erwten al in hun krop zitten, en het meisje wist niet waar ze heen moest. Ze was erg bezorgd dat

haar vader nu zijn eten niet bijtijds zou krijgen en dat hij honger zou moeten lijden, en hoe ongerust haar moeder zijn zou, dat ze niet bijtijds terug kwam. Eindelijk, toen het donker werd, zag ook zij het lichtje van het huis in het bosch. Ze klopte aan en vroeg heel vriendelijk en bescheiden of zij daar de nacht mocht doorbrengen, en de man met de witte baard vroeg weer aan zijn dieren:

„Mooi kippetje, mooi haantje
en jij, mooie bonte koe,
sta je dit verzoek wel toe?

„Boe,” zeiden zij.

Toen ging het meisje naar de haard toe, waar de dieren lagen en liefkoosde het kippetje en het haantje, door ze met haar hand over de gladde veeren te aaien, en ze krabbelde de bonte koe tussen de horens. En toen ze op verzoek van de oude man een lekkere soep had klaargemaakt en de schotel soep op tafel stond en de man zei: „Kom naast me zitten, dan gaan we samen eten,” antwoordde het meisje: „Zou ik gaan eten en die lieve dieren niets geven? Er is eten in overvloed in de keuken, laat ik eerst voor ze gaan zorgen.”

De man knikte haar vriendelijk toe, en ze zag daaraan dat hij het goed vond. Toen ging ze gerst

„Wees niet bang, het meisje zal niet verdwalen.”

halen en strooide dat voor het kippetje en het haantje neer, en bracht daarna voor de koe een voorraad geurig hooi, zooveel als ze in haar armen dragen kon, en zei: „Eten jullie smakelijk, lieve dieren, en voor je dorst haal ik ook wat frisch water voor jullie.” Meteen sprong ze op en vulde een emmer vol water, en het kippetje en het haantje wipten op de rand van de emmer, staken hun snavels in het water en hielden dan de kop achterover, zooals de vogels doen wanneer zij drinken; en daarna dronk de bonte koe de emmer leeg.

Toen zoo de dieren alles gehad hadden wat ze noodig hadden, ging het meisje naast de oude man zitten en at wat die van de maaltijd had overgelaten. Het duurde niet lang meer of kippetje en haantje staken de kop onder de vleugels, en de bonte koe begon van slaperigheid met de oogen te knippen. Toen zei het meisje: „Zullen we nu allemaal gaan slapen?”

„Mooi kippetje, mooi haantje,
en jij, mooie bonte koe,
sta je dit verzoek wel toe?”

De dieren antwoordden: „Boe!”

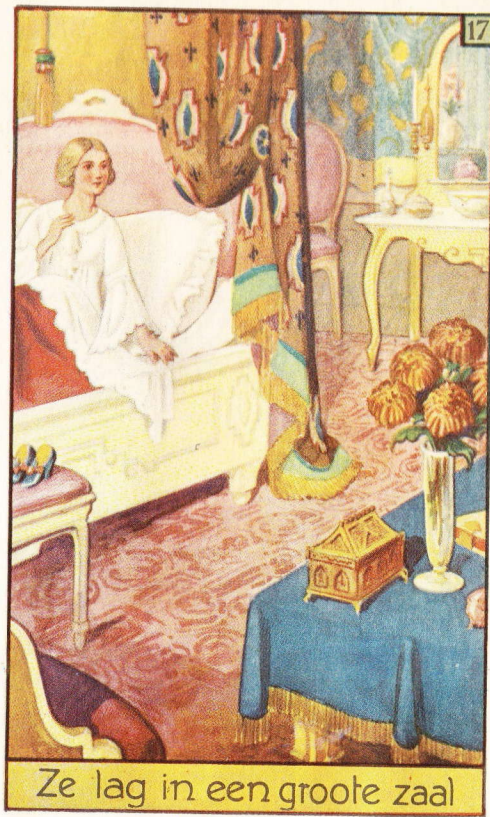
„Je hebt met hem gegeten,
Je hebt met hem gedronken,
Je hebt ons allen goed bedacht,
Nu wenschen wij je goede nacht.”

Toen ging het meisje de trap op, schudde de veeren kussens, spreidde schoone lakens over de bedden, en toen ze klaar was, waarschuwde ze de oude man; die ging in het eene bed liggen, en zijn witte baard reikte hem tot aan zijn voeten. Het meisje stapte in het andere bed, deed haar avondgebedje en sliep in.

Ze sliep rustig door tot middernacht; toen werd ze wakker door rumoer in huis. Het begon te kraken en te knetteren in de hoeken van het kamertje, de deur sprong met een harde zwaai open, de balken steunden en knarsten alsof ze van hun plaats getrokken werden; op de trap was een gestommel of de heele trap naar beneden viel, en eindelijk begon het dak te trillen en te kraken alsof het omlaag zou komen. Maar verder gebeurde er niets; het werd langzamerhand weer stil; het meisje was rustig blijven liggen en toen alles stil geworden was, viel ze weer in slaap.

Ze werd wakker de volgende morgen toen de zon al helder naar binnen scheen, en toen moest ze eerst goed haar oogen uitwrijven, want wat zag ze? Ze lag in een groote zaal, zoo prachtig als in een koninklijk paleis. Tegen de wanden hingen kostbare tapijten met gouden bloemen geborduurd op groen zijden achtergrond; het bed was van ivoor en de deken er over was van rood fluweel; op een stoel naast het bed stonden een paar keurige pantoffeltjes met parels bestikt. Het meisje dacht dat ze droomde, maar toen kwamen drie mooi gekleede bedienden binnen en vroegen wat zij te bevelen had.

„Gaan jullie maar heen,” zei het meisje, „ik zal dadelijk opstaan en soep koken voor de oude man, en dan ook eten

Ze lag in een groote zaal

brengen voor het mooie kippetje, het mooie haantje en de mooie bonte koe.”

Het meisje dacht, dat de oude man al was opgestaan, maar toen ze naar zijn bed keek, zag ze daar een vreemde man in liggen. En terwijl ze naar hem keek, werd hij wakker en ging overeind zitten en zei: „Ik ben een koningszoon, een heks had mij betooverd. Ik moest als oude grijze man in het bosch leven, en niemand mocht bij mij zijn dan alleen mijn drie dienaars in de gedaante van een kippetje, een haantje en een bonte koe. En de betoovering zou niet eerder ophouden voordat er een meisje bij ons kwam, dat zoo goedgehartig was, dat ze niet alleen lief en zorgzaam was voor de menschen, maar ook voor de dieren. Dat ben jij geweest. En toen het middernacht was, zijn wij door je verlost van de toovermacht, en het oude huis in het bosch is weer veranderd in mijn koninklijk paleis.”

Toen ze opgestaan waren, zei de koningszoon aan de drie dienaars, dat ze dadelijk vertrekken moesten om de vader en de moeder van het meisje voor het bruiloftsfeest uit te noodigen.

„Maar waar zijn mijn twee zusjes?” vroeg het meisje.

„Die heb ik in de kelder opgesloten,” zei de prins, „en morgen zullen ze in het bosch worden gebracht bij een kolenbrander, en zullen net zoolang dienstmeisje bij hem zijn, tot zij zich verbeterd zullen hebben en ook lief zullen zijn voor de dieren en ze nooit meer honger zullen laten lijden.”

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
ZESDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT